

Uddrag af Sk: Elise Dyrebørgs Dagbog
Fører var H. Fabricius og Styrmand Rasmus Nielsen
Marshall

Den 1ste Nov: 1901 forlod vi Langesund (Norge) med en Ladning Traps, bestemt til Syd Altoa Skotland. Vinden holdt sig paa Vestkanten, til vi efter 11 Dage i Tien, nærmedes den Engelse Kyst.

Den 12te Nov: om Morgenen kl 4, begyndte en haard og hurtig tiltagende Storm fra SNO, saa at alle Lejt maatte gøres fast og Skibet 5te 30te laa under drejeb for et svikket Forsøj.

På alle Dagen drev Skibet for dette lille Lejt og tog en Masse Vand over, hvorfor jeg flere Gange spurgte Føveren, der holdt sig i Kabotten, om vi maatte kaste Dødslasten over Bord, for vedne at kunne komme frem paa Dække. Jeg fik det Svær fra Føveren, at vi druknede som Kællunger, da vi sikkert var inde under Land.

Det blev til Orkan Vej indom Aften, og ved kl 11 Tid, om Aftenen, tog Skibet en svær Li over, den stillede Trapsene paa Enden, saa vi maatte gaa i Gang med at kaste over Bord af Dødslasten, hvilket kun varede kl 15te, vi fik nemlig Øje paa et Blinkfyrt i Vest nord vestlig Retning. Vandet feg paa den Tid saa voldsomt, og blandet med Snø og Regn, var det umuligt at paa nøjagtig Hending af Fyret, der ellers sad temmelig højt oppe paa Landet. Vi vidste at det var et Afshead eller Langstane og blev enige om at natse, saaledes at Skibet fik Forskibe syd over, der havde vi længst Vej til at drive paa.

Ved Halsningen var Føveren alene agter og jeg Styrmanden var Forude, for at hejse et Forsøj og hale det ned igen, naar Skibet var drejet rundt. Da jeg igen kom agter ud, var Kaptajnen gaaet over Bord, uden at vi havde se hvorledes det var sket. Jeg kaldte Folkene agter til mig og forklarede at Kaptajnen maatte

var gaaet over Bord, ~~uden at vi havde set, hvor~~
~~ledes det var sket~~, da han intet God var at finde.
Nu fik jeg Kending af Fyret, og vidde, at det var
St. Abbehead, jeg siger saa til Folkene, at jeg gaar
ned og kikker i Kortet, om der findes et God,
hvor vi kan sætte Skibet paa Land, for at redde
Livet. Vi var kun c: 4 Læmil fra Landet og kunde
ikke komme uden om Langstone Klipper; men
jeg var klar over, at vi drev ned mellem Long-
stone og Landet, hvis ikke der var et God ved
Berwick, 4 danske Mil syd for St. Abbehead Fyr, hvor
vi kunde lande. Jeg fandt i Kortet en Plads
at styre i Land paa, tæt syd for Berwick Havn,
alle andre Gleder var umuligt fyldte med Klipper
og Skær. Men knap 2 Minutter kunde jeg spilde
mig i Kabytten, Skibet kængede over for en
over Li, saa Kabytbordet blev slaaet op mod
Kabylampren og jeg Hysmanden fik baade Bord
og Lorange i Hævedet og stod nærmest paa Liden
Væggen i fulstændig Mørke. Da Skibet igen
vilde sig op, løb jeg op paa Dækket og fandt
Kokken Erik Rasmussen kun 15 Aar, slaaende
ved Rattet og holdt sig fast; men hvor er vores
2 andre Folk henne spurgt jeg, ja de var ogsaa
gaaet over Bord, med den sidste store Li der kom
over. Nu havde jeg kun Drengen tilbage, og
var aldt mit Mandskab, og man gaa.

Jeg gav ham den ene Gyreline, tog selv den anden
og bandt os fast dermed, saaledes stod vi nu
fra Kl c: $11^{\circ} 45'$ Aften, til Kl 3. 13de Nov. næste Mor-
gen, En paa hver sin Side af Rattet. Kl 3 var
vi ud for Berwick, jeg fik fat paa Rattet, drejede
haand over og da lidt af Skannersejlet var gaaet
løst, fik jeg Skibet til at falde for Vinden, og
styrede mod Land, med sikker Kending af
Berwick Havnelyr. Men paa Havnen kunde jeg ikke
styre, det vidste jeg, det skulde være tæt syd
derfor; men vi skulde over 3 smaa Underwan

Roket, med kun 12 Fod Vand paa, for at kammene
ind paa bedste Landings Sted. Et mere oplyst
Har inde under Land i Strøm og Orkan Vej,
fandtes vist ikke nogen Steds. Da Skibet mærkede
det grunde Vand paa Rakkene, fyldte Løen ind
fra begge Sider, jeg skyndte mig at surse Røkket
fast, tog Drengen ved Haanden, løb hen ad
Dækket til Horviggen og krøb op der omtrent til
Lalungen paa Gormasten. Der stod vi saa, jeg
med Armen om Drengen, for at hjælpe at
holde ham fast, tunge og gennemblødt som vi
var. Kl. c: 3^e 30^m stod Skibet inde paa Landstran-
den, vakkende fra den ene til den anden Side,
og Løen sprøjtede op over Hovedet paa os.
Endtil Kl. om Morgenen, maatte vi blive i Riggen,
da var Vandet faldet ud, saaledes at Løen ikke
brød ret meget over Skibet og vi gik saa ned paa
Dækket og saa snart det kunde resiteres med i
Kabinen og fik for paa Nøget Værk og Petroleum
til at blusse med, for at Rednings Mandskabet
kunde se os og yde Hjælp, førend Vandet igen
begyndte at stige. Jeg kunde naar jeg blussede,
se at Løen løb langt inden for Skibet, men naar
den trak sig tilbage, var den lige saa langt uden-
for og ved det 4de Blus som Drengen holdt,
firsede jeg mig ned fra Siden og over ad Horviket,
for at se om vi kunde naa Land, inden Løen
igen kam løbende. Jeg raabte straks til Dreng-
en, at man skulde kammene ned og vi maatte
begge ind, prestede i Land og de eneste 2 levende
de fra Elise Dyneborgs 5de Mand Besætning.

Efter at vi var kommen ned i Land fra
"Elise - Dyneborg" og havde faaet hørt Fj. gaa,
hos en Fiskerfamilie, blev vi vist over til
Byen, hos den danske Kansul, hvis Hus
laa nær ud mod Havet. Vi fik lidt
Frøkaas hos Kansulen og Klakken var ned
9 om Formiddagen, da vi igen gik derfra.
Kommen ud paa Vejen, fik vi Øje paa
en Brannsejlskammerik et godt Stykke Vej
til Sø, men styrende ind mod Land.
Mange Folk fra Byen var her skinnede sam-
men, ja mange af Kvinderne gred, Havet
var endnu saa opvasket, ja vi kunde
lige se Toppene af Masterne; naar Skibet
var nede i Søen. Det var Sk: "Estropen"
af Svendborg Kapt: Madsen. De var gaaet
ud fra Newcastle 2 Dage forud, men vilde
søge Ly inde paa Fj. af Fj. Imidler-
tid knækkede Storbommen og de maatte
saa se at redde Tølsen, ved at sætte Skibet
paa Land, ligesom os. Den første Sø
Skibet lag over paa Vejen ind, slog en
Del Skanseblodning i Stykker og lag
Klakken med sig, den næste slog

Rortuset i Gykker og Romanden blev
slaaet over mod Habytstogeh og fik
brøkket sit ene Laar. Den øvrige Besæt-
ning tænkt saa op i Rigningen og lod
Skibet drive Resten af Vejen ind paa
Stranden. Det var nu Lavvande, saa
Skibet blev staaende langt ude mellem
Klipper og Sten. Redningsbaaden
forsøgte at gaa ud; men kunde ikke.
En Raketline blev skudt ud paa
Skibet til dem og Redningsbåden blev
malet om Bord, i den blev Mand-
skabet (5 Mand) malet i Land, og
saa den der havde brøkket Benet.
2 Timer senere var Skibet brøkket i
Gykker af Gjern og drev i Land i smaa
Stumper.

Elise Nyckay blev spædet ud med
højskole stavel 14 dage senere. Lige paa den
tid var en faldt. Parol og hvaler i 6 Støkker
samt 2 Støkker i 1 og 2 Støkker i 1. Der
blev skadet til 5 Støkker i reparering
Fødder, hvorefter den igen kom til at gaa.